

и надалечъ отъ себе си. Когато блѣсваше огънътъ, озаряваше лицето на този страненъ момъкъ и азъ не можехъ да откъсна отъ него очи. Той гледаше право предъ себе си, загледанъ неподвижно нѣкжде високо къмъ небето. И очитѣ му бѣха нѣкакъ странно бѣли.

Попитахъ лесничея кой е, но и той не го познаваше.

— Трѣбва да не е тѣдѣвашень — каза той — но чакай, ще попитамъ кой е.

Попита. Отговориха му нѣколко гласа, но момъкътъ не се помръдна; личеше само, че мълчи и се вслушва въ разговора. Не билъ тукашень. Доселъ отскоро. Ще живѣе при свой роднина, защото отатѣкъ измрѣли всичкитѣ му близки.

Момъкътъ бѣше слѣпъ.

Слѣпъ! Потръпнахме и двама съ лесничеятъ. После той разпита — защо е слѣпъ, изгубилъ ли е зрение, или така се е родилъ.

Хората поясниха. Ослѣпѣлъ на тригодишна възраст. Случило се страшно нещастие. Единъ старецъ посочи отсрещния високъ голъ баиръ, който се чернѣеше проснатъ въ мрака. — Тамъ стана всичко.

Преди двадесетъ години и онзи баиръ билъ обрасълъ съ висока гора, а долу, на южния му склонъ, имало широка поляна и изворъ — има ги и сега. На тази поляна билъ заселенъ родътъ на момчето. Живѣели, както тѣхъ до днесъ, въ дървени колиби, сковани набързо отъ неравни дъски, колкото да минатъ лѣтото. И ето — тамъ ги налетѣла страхотията. Единъ горещъ лѣтень следобѣдъ отъ северъ надъ гората се понесълъ вихъръ. Небето забучило страшно. Стъмнило се и малцина видѣли само какъ отъ земята почнала да се вдига и бучи